RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

20. maj 2009 *

I de forenede sager T-405/07 og T-406/07,

Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE), Strasbourg (Frankrig), ved avocats P. Greffe, J. Schouman og L. Paudrat,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående påstande om annullation af afgørelser truffet henholdsvis den 10. juli 2007 (sag R 119/2007-1) og den 12. september 2007 (sag R 120/2007-1) af Første

* Processprog: fransk.

Appelkammer ved Harmoniseringskontoret vedrørende ansøgninger om registrering af ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD som EF-varemærker,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi (refererende dommer), og dommerne E. Cremona og S. Frimodt Nielsen,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

under henvisning til stævningerne, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 14. november 2007,

under henvisning til kendelse af 10. januar 2002, hvorved sag T-405/07 og sag T-406/07 blev forenet,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 1. februar 2008,

og efter retsmødet den 3. december 2008,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Den 1. juni 2004 indgav sagsøgeren, Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE), to EF-varemærkeansøgninger til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), med senere ændringer. Der blev ansøgt om varemærkeregistrering af ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der blev ansøgt om registrering, er omfattet af klasse 9, 36 og 38 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.

2 Ved afgørelser af 5. og 7. december 2006, der støttedes på artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 40/94 afslog undersøgeren at registrere de ansøgte varemærker for alle de relevante varer og tjenesteydelser. Disse varer og tjenesteydelser svarer for hver af klasserne til følgende beskrivelse:

— Klasse 9: fotografiske og kinematografiske apparater og instrumenter, apparater og instrumenter til signalering og kontrol, apparater til optagelse, transmission og gengivelse af lyd eller billede; grammofonplader, elektroniske dagbøger, salgsautomater, videobånd, automater til sedler, billetter, kontoudtog og kontouddrag, kameraer (kinematografiske apparater), videokameraer, memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort

eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering, videokassetter, cd-rom'er, stregkodelæsere, compact discs (audio-video), optiske compact discs, detektorer til falske penge, disketter, magnetiske databærere, optiske databærere, videoskærme, apparater til databehandling, samtaleanlæg, interfaces (databehandlingsudstyr), læsere (databehandlingsudstyr), software (optagne programmer), skærme (computerprogrammer), computere, perifericomputerenheder, optagne computerprogrammer, optagne programmer (til computere), radiotelefonapparater, modtagere (audio, video), telefonapparater, tv-apparater, mekanismer til forudbetaling for tv-apparater, apparater til tidsregistrering, sendere (telekommunikation), CPU'er (processorer).

— Klasse 36: ejendomsmæglervirksomhed, ulykkesforsikringsvirksomhed, factoringvirksomhed, finansiel virksomhed; valutarisk virksomhed, kreditvirksomhed, inkassobureauer, virksomhed med finansiel analyse, forsikringsvirksomhed, leasingvirksomhed, vurdering (evaluering) af fast ejendom, udstedelse af værdibeviser, pensionsfondsvirksomhed, stiftelsesvirksomhed, investering og placering af kapital, kreditkortvirksomhed, debetkortvirksomhed, kautionsvirksomhed (garantier), valutaveksling, kontrol af checks, udstedelse af rejsechecks, finansiel rådgivningsvirksomhed, forsikringsmæglervirksomhed, ejendomsmæglervirksomhed, børsmæglervirksomhed, kreditvirksomhed, deponering af værdier, deponering i pengeskabe, sparekassevirksomhed, finansielle vurderinger og sagkyndig rådgivning (forsikring, bank og fast ejendom), forvaltningsvirksomhed, finansieringsvirksomhed, finansielle oplysninger (forsikring, bank, fast ejendom), virksomhed med investering og placering af midler, elektronisk overførsel af midler, formueforvaltning, finansielle oplysninger, inddrivelse af husleje, sygeforsikringsvirksomhed, søforsikringsvirksomhed, lån efter håndpantsætning, finansielle transaktioner, monetære transaktioner, finansiel sponseringsvirksomhed, lånevirksomhed (finansiel), finansielle transaktioner, livsforsikringsvirksomhed, forvaltning af værdikonti, finansielle oplysningstjenester online, interaktive finansielle oplysningstjenester, dog undtaget for alle af de af varemærkeansøgningen omfattede tjenesteydelser sundhedsydelser og medicinsk teknologi ved betalende tredjemænd.

— Klasse 38: telekommunikationsvirksomhed, pressebureauer (nyheder), navnlig inden for banksektoren, kommunikation via computerskærme, radiofonisk kommunikation, telefonisk kommunikation, telegramekspedition, telegramtransmission, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, tv-udsendelser,

telekommunikationsoplysningsvirksomhed, udlejning af telekommunikationsapparater, udlejning af apparater til udsendelse af meddelelser, udlejning af telefoner, dokumenthåndteringstjeneste, udsendelse af meddelelser, udsendelse af meddelelser og billeder via computer, mobilt radiotelefoni, satellittransmission, telefoniske tjenester, udsendelse af oplysninger via internet, intranet og extranet, tjenester med udsendelse af interaktive computerdata, udsendelse af oplysninger, der stammer fra en databank, tjenester med international udsendelse af oplysninger mellem computernetværk, udsendelse af oplysninger online, dog undtaget for alle af de af varemærkeansøgningen omfattede tjenesteydelser sundhedsydelser og medicinsk teknologi ved betalende tredjemænd.

3 De 16. januar 2007 indgav sagsøgeren i medfør af artikel 57-62 i forordning nr. 40/94 en klage over undersøgerens afgørelser.

4 Ved afgørelser af 10. juli 2007 i sag R 119/2007-1 (sag T-405/07) og af 12. september 2007 i sag R 120/2007-1 (sag T-406/07) (herefter »de anfægtede afgørelser«) forkastede Første Appelkammer ved Harmoniseringskontoret sagsøgerens klager.

5 Appelkammeret fastslog i det væsentlige til støtte for de anfægtede afgørelser, at den relevante kundekreds i dette tilfælde bestod af europæiske gennemsnitsforbrugere, der havde kendskab til det engelske sprog. Ordene »p@y« og »pay«, som betyder »betale«, kunne forbindes med internettet og computere, idet gennemsnitsforbrugeren er vant til at bruge internettet og elektroniske betalingsmidler til at foretage distancekøb (de anfægtede afgørelsers punkt 15 og 16). Henvisningen til internettet, elektronisk handel og elektronisk telekommunikation generelt, som denne forbruger direkte og umiddelbart opfatter, forstærkes af symbolet »@« i tegnet P@YWEB CARD (den anfægtede afgørelse i sag T-405/07, punkt 15 og 16). For så vidt angår ordet »web« anførte appelkammeret, at det var almindeligt brugt som betegnelse for internettet i sin helhed. Henset til de varer og tjenesteydelser, for hvilke der var ansøgt om registrering,

forstås dette ord omgående af den relevante kundekreds som en direkte henvisning til internettet og mere generelt til computernetværk (de anfægtede afgørelsers punkt 17 og 18). For så vidt angår ordet »card« var appelkammeret af den opfattelse, at det var meget brugt i computer-, finans- og banksprogbrug. Gennemsnitsforbrugeren forstod det som en direkte henvisning til kreditkort og mere generelt til chipkort og ikke som en betegnelse for de pågældende varers og tjenesteydelsers kommercielle oprindelse (de anfægtede afgørelsers punkt 19 og 20). Hver af de bestanddele, som de ansøgte varemærkers består af, mangler således særpræg i forhold til de berørte varer og tjenesteydelser (de anfægtede afgørelsers punkt 21).

6 Endvidere er den pågældende sammensætning af tre ord til en helhed ikke vilkårlig eller usædvanlig i sin opbygning og ændrer ikke den relevante kundekreds' opfattelse eller forståelse heraf. Sammensætningerne »p@yweb card« eller »payweb card« lader kun skinne igennem, at meningen af de tre ord, de består af, er nøjagtig den samme som det sammensatte udtryk af de samme ord, uden at de er sat sammen (de anfægtede afgørelsers punkt 22-24). Ud fra den relevante kundekreds' opfattelse afviger opbygningen af disse ordsammensætninger således ikke mærkbart fra den sprogbrug i daglig tale, som kan angive deres kommercielle oprindelse (de anfægtede afgørelsers punkt 25).

7 For så vidt angår betydningen af de pågældende tegns tre bestanddele anførte appelkammeret, at gennemsnitsforbrugeren, som er i daglig kontakt med internetteknologi og elektronisk teknologi, anses for umiddelbart at forstå forbindelsen mellem disse teknologier og de hertil knyttede varer og tjenesteydelser på den ene side og ordene »pay« eller »p@y«, »web« og »card«, som er almindeligt brugt i sprogbrugen inden for området for computere og elektronisk handel, på den anden side (de anfægtede afgørelsers punkt 27). Den relevante kundekreds forstår derfor sammensætningen af disse tre bestanddele, som associeres med de pågældende varer og tjenesteydelser, som en angivelse af, at et kort kan anvendes til at gennemføre køb via internettet og mere generelt via nye former for elektronisk informationsteknologi (de anfægtede afgørelsers punkt 28).

8 De ansøgte varemærker tilsigter således hovedsageligt at anspore forbrugeren til at købe de pågældende varer og anvende de pågældende tjenesteydelser for ved hjælp af kortet at gennemføre betalinger online. Dette vedrører »fotografiske og kinematografiske apparater og instrumenter, apparater og instrumenter til signalering og kontrol, apparater til optagelse, transmission og gengivelse af lyd eller billede; grammofonplader, elektroniske dagbøger, salgsautomater, videobånd, automater til sedler, billetter, kontoudtog og kontouddrag, kameraer (kinematografiske apparater), videokameraer, videokassetter, cd-rom'er, stregkodelæsere, compact discs (audio-video), optiske compact discs, detektorer til falske penge, disketter, optiske databærere, videoskærme, apparater til databehandling, samtaleanlæg, interfaces (databehandlingsudstyr), læsere (databehandlingsudstyr), software (optagne programmer), skærme (computerprogrammer), computere, perifericomputerenheder, optagne computerprogrammer, optagne programmer (til computere), radiotelefonapparater, modtagere (audio, video), telefonapparater, tv-apparater, apparater til tidsregistrering, sendere (telekommunikation), CPU'er (processorer)« i Nicearrangementets klasse 9. Disse varer har alle den specifikke og nødvendige funktion at sikre iværksættelsen af telekommunikationsydelser og bank- og finansielle ydelser, som er uomgængeligt nødvendige for at gennemføre betalingstransaktioner online (de anfægtede afgørelsers punkt 30 og 31).

9 Endvidere kan de ansøgte varemærker set i deres helhed tjene til at betegne både arten af og formålet med »memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering, magnetiske databærere, mekanismer til forudbetaling for tv-apparater« i samme klasse. Ifølge appelkammeret er disse varer chipkort, som kan bruges som betalingsmiddel på internettet. Endvidere er disse korts specifikke funktion at sikre iværksættelsen af kommunikationsydelser og ydelser med transmission af oplysninger online, som udbydes af sagsøgeren, og som er uomgængeligt nødvendige for at gennemføre distancehandelstransaktioner. Ud fra den relevante kundekreds' synspunkt er der således et direkte og konkret forhold mellem de ansøgte varemærker og disse varer (de anfægtede afgørelsers punkt 32 og 33).

10 De ansøgte varemærkers rent informative og salgsfremmende art i forhold til tjenesteydelserne i Nicearrangementets klasse 36 og 38 er til hinder for, at den relevante kundekreds opfatter dem som en angivelse af disse tjenesteydelsers kommercielle oprindelse. Tjenesteydelserne har alle som hoved- eller biformål elektroniske telekommunikationsydelser, herunder ydelser leveret via internettet, samt online-ydelser i bank-, finans- og forsikringssektoren (de anfægtede afgørelsers præmis 34). For så vidt angår tjenesteydelser i klasse 36 fastslog appelkammeret, at de ansøgte varemærker befordrer en klar informativ besked, nemlig at oplysningerne og transaktionerne vedrørende de pågældende tjenesteydelser kan opnås og gennemføres pr. distance takket være et betalingskort, der er forbundet med internettet eller et computernetværk generelt. I øvrigt har tjenesteydelserne en umiddelbar forbindelse med internettets funktion og anvendelsen heraf og mere generelt med de nye informationsteknologier, eftersom tjenesteydelserne i klasse 38 henholder sig til fremgangsmåder for elektronisk datatransmission (de anfægtede afgørelsers punkt 35 og 36).

11 Det følger heraf, at de ansøgte varemærker set i deres helhed hovedsagelig opfattes som en kommerciel præsentation af de pågældende varer og tjenesteydelser, og at deres hovedfunktion, hvis ikke eneste funktion, er over for den berørte forbruger at angive, at han står over for en vare eller en tjenesteydelse, som giver ham mulighed for med et kort at gennemføre betalingstransaktioner online (de anfægtede afgørelsers punkt 37).

12 Appelkammeret konkluderede herpå, at undersøgeren med rette havde været af den opfattelse, at registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 var til hinder for registreringen af de ansøgte varemærker. Appelkammeret antog, at der under disse omstændigheder ikke var anledning til at tage stilling til en eventuel anvendelse af forordningens artikel 7, stk. 1, litra c) (de anfægtede forordningers punkt 39 og 40).

Parternes påstande

13 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— De anfægtede afgørelser annulleres.

— Det ansøgte varemærke registreres for alle varerne og tjenesteydelserne i Nicearrangementets klasse 9, 36 og 38.

14 Under retsmødet præciserede sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten, at selskabet udelukkende påstod annullation af de anfægtede afgørelser, og at selskabet gav afkald på den anden påstand, hvilket blev noteret i referatet fra retsmødet.

15 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

1. *Parternes argumenter*

16 Sagsøgeren har gjort et enkelt anbringende gældende om en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

17 Sagsøgeren har for det første og i det væsentlige anført, at ordet »pay« eller »p@y« henviser til udsagnsordet »betale« og ingen forbindelse har med områderne internet og edb. I øvrigt er bestanddelen »p@y« i tegnet P@YWEB CARD usædvanlig og overraskende på grund af snabel-a'et.

18 Hvad for det andet angår ordet »web« har sagsøgeren gjort gældende, at den engelsksprogede kundekreds hovedsageligt forstår dette ord som en betegnelse for en struktur, et strukturnetværk eller en sammenfiltring og analogt enhver samling eller komplekst netværk, som omfatter forbindelser og forgreninger, og ikke som en direkte henvisning til internettet eller til computernetværk. Ordet »web« associeres kun med internettet og andre telekommunikationsnetværk som en forkortelse for udtrykket »world wide web«, og den bestemte artikel »the« står i så fald altid foran.

19 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at ordet »card« først og fremmest betyder et stykke papir eller pap, og forbrugeren forstår det ikke som en henvisning til edb-, bank eller finansområderne.

20 Hvad for det fjerde angår den usædvanlige sammensætning »payweb« eller »p@yweb«, hvis to bestanddele ikke tilhører det samme område og hentyder til forskellige begreber, har sagsøgeren anført, at denne sammensætning ikke har nogen direkte, sikker og umiddelbart identificerbar mening for den engelsksprogede forbruger af de pågældende varer og tjenesteydelser og dermed har særpræg. Det samme gælder for sammensætningen af bestanddelene »pay« eller »p@y«, »web« og »card« i sin helhed, som nødvendiggør en dybtgående analyse og ikke er i overensstemmelse med engelske syntaksregler.

21 De ansøgte varemærker er derfor vilkårlige sammensætninger, henset til de pågældende varer og tjenesteydelser, hvilket skyldes den usædvanlige association og navnlig ordene »pay« eller »p@y«, »web« og »card«, og de har ingen klart og umiddelbart identificerbar betydning. Appelkammeret kunne kun nå sin konklusion gennem et komplekst ræsonnement, som den rimeligt opmærksomme gennemsnitsforbruger ikke ville foretage. Henset til deres manglende direkte, klare og umiddelbare betydning for den relevante kundekreds kan de ansøgte varemærker ikke anses for beskrivende for de pågældende varer og tjenesteydelser eller for et af deres kendetegn og har særpræg for dem.

22 Hvad angår de varer i Nicearrangementets klasse 9, som er anført i præmis 8 ovenfor, har sagsøgeren forkastet appelkammerets opfattelse, hvorefter disse varer alle har en specifik funktion, som er nødvendig for at sikre iværksættelsen af telekommunikationsydelser og bank- og finansydelser, der er uomgængeligt nødvendige for at gennemføre betalingstransaktioner online, som åbenbart forkert. Den relevante kundekreds opfatter ikke de ansøgte varemærker i forhold til disse varer som en angivelse af deres kommercielle oprindelse. Det var kun gennem et komplekst ræsonnement, som den rimeligt opmærksomme gennemsnitsforbruger ikke foretager,

at appelkammeret kunne konkludere, at de ansøgte varemærker ikke havde særpræg for de pågældende varer og tjenesteydelser.

23 For så vidt angår de andre varer i klasse 9, som er omtalt i præmis 9 ovenfor, er sagsøgeren af den opfattelse — i det væsentlige af de årsager, der er redegjort for i præmis 21 og 22 ovenfor — at appelkammerets vurdering ligeledes er åbenbart forkert. Endelig har sagsøgeren af tilsvarende årsager anført, at appelkammerets vurdering af tjenesteydelserne i Nicearrangementets klasse 36 og 38 også er åbenbart forkert.

24 På baggrund af ovenstående betragtninger har sagsøgeren konkluderet, at de ansøgte varemærker har fornødent særpræg for alle de pågældende varer og tjenesteydelser, og at de ikke er beskrivende.

25 Harmoniseringskontoret har nedlagt påstand om frifindelse, i det væsentlige med den begrundelse, at de ansøgte varemærker set i deres helhed opfattes dels som et betalingskort til elektroniske transaktioner på internettet, dels som et kort, der muliggør adgang til internettet mod betaling.

26 For så vidt angår den første af disse betydninger har Harmoniseringskontoret angivet, at tegnene P@YWEB CARD og PAYWEB CARD direkte beskriver arten af og/eller formålet med magnetkort eller processorkort til betaling, kreditering eller debitering samt memorykort eller processorkort og magnetkort omfattet af Nicearrangementets klasse 9, i det omfang de kan anvendes som betalingskort. Det samme ræsonnement finder anvendelse på kreditkortvirksomhed og debetkortvirksomhed omfattet af

klasse 36 og mere generelt alle de ydelser vedrørende fast ejendom og finansielle ydelser, der er omfattet af de ansøgte varemærker, og hvis genstand navnlig er at overføre et pengebeløb. Denne betydning beskriver ligeledes funktionen af alle de edb-produkter, der er omfattet af klasse 9, og telekommunikationsydelserne, der er omfattet af klasse 38, og som er nødvendige biydelser til iværksættelsen af et edb-system til betaling på internettet.

27 Hvad angår den anden af disse betydninger har Harmoniseringskontoret anført, at den beskriver arten og funktionen af magnetkort eller processorkort til identifikation, der er omfattet af klasse 9, fordi disse varer kan gøre identifikation af en internetbruger mulig for at garantere fortroligheden af de udvekslede oplysninger eller transaktioner gennemført på internettet. Det samme gælder for magnetiske databærere og for optiske databærere, der er omfattet af samme klasse, i det omfang disse bærere kan have form af kort og give mulighed for betalingsadgang til internettet. Denne betydning beskriver ligeledes funktionen ved de telekommunikationsydelser, der er omfattet af klasse 38.

28 De ansøgte varemærker beskriver en funktion ved alle disse tjenesteydelser, som kan have det til fælles, at de modtager eller transmitterer (mod betaling) data via internettet. Dette gælder radiofonisk kommunikation, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, mobilt radiotelefoni, satellittransmission og telefoniske tjenester, eftersom det er kendt, at internettet giver mulighed for at modtage radio- og tv-udsendelser samt at kommunikere telefonisk.

29 Ifølge Harmoniseringskontoret består de ansøgte varemærker dermed af en angivelse af arten af, formålet med og/eller de nærmere enkeltheder for funktionen af de pågældende varer og tjenesteydelser snarere end en henvisning til deres kommercielle oprindelse. Ingen af deres bestanddele giver den relevante kundekreds mulighed for let og umiddelbart at huske dem som særprægede mærker for disse varer og tjeneste-ydelser.

2. *Rettens bemærkninger*

Sammenfatning af lovgrundlag og relevant retspraksis

30 I henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/84 er »varemærker, som mangler fornødent særpræg«, udelukket fra registrering.

31 Den almene interesse, der ligger til grund for artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, er sammenfaldende med varemærkets væsentligste funktion, der er at garantere oprindelsen af varen eller tjenesteydelsen, som er omfattet af varemærket, over for forbrugeren eller den endelige bruger, som dermed sættes i stand til uden risiko for forveksling at adskille varen eller tjenesteydelsen fra varer eller tjenesteydelser med en anden oprindelse (jf. i denne retning Domstolens dom af 8.5.2008, sag C-304/06 P, Eurohypo mod KHIM, Sml. I, s. 3297, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

32 Den egenskab ved et varemærke, at det har fornødent særpræg i henhold til denne bestemmelse, betyder således, at varemærket gør det muligt at identificere den vare eller tjenesteydelse, for hvilken det søges registreret, som hidrørende fra en bestemt virksomhed, og dermed at adskille denne vare fra andre virksomheders (Domstolens dom af 29.4.2004, forenede sager C-456/01 P og C-457/01| P, Henkel mod KHIM, Sml. I, s. 5089, præmis 34). Det er hertil ikke nødvendigt, at mærket giver præcise oplysninger om identiteten af den producent, der har fremstillet varen, eller den, der har præsteret tjenesteydelsen. Det er tilstrækkeligt, at varemærket giver mulighed for, at den pågældende omsætningskreds kan adskille den vare eller tjenesteydelse, som det omfatter, fra dem, der har en anden kommerciel oprindelse, og at det giver mulighed for at fastslå, at alle de varer eller tjenesteydelser, som det omfatter, er blevet fremstillet, markedsført eller leveret under kontrol af varemærkeindehaveren, der er ansvarlig for deres kvalitet (jf. Rettens dom af 10.10.2008, forenede sager T-387/06 — T-390/06, Inter-IKEA mod KHIM (gengivelse af en palle), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

33 Derimod giver de tegn, der mangler fornødent særpræg i bestemmelsens forstand, ikke den relevante kundekreds mulighed for ved en senere erhvervelse af de pågældende varer eller tjenesteydelser at gentage oplevelsen, hvis den er positiv, eller undgå den, hvis den er negativ. Dette er navnlig tilfældet med tegn, som er almindeligt anvendt ved markedsføringen af de pågældende varer eller tjenesteydelser. Disse tegn anses nemlig for at være uegnede til at udøve varemærkets væsentligste funktion, nemlig at identificere den pågældende vares eller tjenesteydelses oprindelse (jf. i denne retning Rettens dom af 12.3.2008, sag T-341/06, Compagnie générale de diététique mod KHIM (GARUM), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

34 Endelig skal spørgsmålet om fornødent særpræg bedømmes i forhold til dels de varer og tjenesteydelser, for hvilke der er ansøgt om registrering, dels opfattelsen hos den berørte kundekreds, som er almindeligt oplyst og rimeligt opmærksom og velunderrettet (dommen i sagen om gengivelse af en palle, nævnt i præmis 32 ovenfor, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

Den relevante kundekreds' opfattelse af de ansøgte varemærker

Generelt

35 Hvad for det første angår fastlæggelsen af den relevante kundekreds skal det fastslås, at varerne og tjenesteydelserne i Nicearrangementets klasse 9, 36 og 38, for hvilke der er ansøgt om registrering i denne sag, navnlig vedrører elektronik, edb, anvendelsen af kommunikationsnetværk og netværk til udveksling af oplysninger, apparater og bærere til elektronisk, edb og telekommunikation samt kommercielle transaktioner i sektorerne finans, bank, forsikring og fast ejendom, som efterspørges af alle europæiske gennemsnitsforbrugere. Da de ansøgte varemærker er sammensat af tre ord fra det

engelske sprog, og da dette sprog ofte bruges inden for sektorerne finans, bank, elektronik og edb, som er omfattet af ovennævnte klasser, tog appelkammeret med rette hensyn til gennemsnitsforbrugeren, der er engelsksproget eller har et grundlæggende kendskab til det engelske sprog, hvilket under alle omstændigheder udgør en meget betydelig del af den relevante europæiske kundekreds.

36 Det skal dernæst undersøges, om appelkammeret analyserede betydningen af de ansøgte varemærkers tre bestanddele, hver for sig og samlet, korrekt ud fra den relevante kundekreds' synspunkt ved den konklusion, at de manglede fornødent særpræg for de varer og tjenesteydelser, for hvilke der er ansøgt om registrering.

37 Således som det er præciseret i retspraksis, skal der ved sammensatte ordmærker tages hensyn til disses relevante betydning, hvilken fastslås på grundlag af alle de bestanddele, tegnene er sammensat af, og ikke på grundlag af en enkelt af disse bestanddele (Rettens dom af 6.11.2007, sag T-28/06, RheinfelsQuellen H. Hövelmann mod KHIM (VOM URSPRUNG HER VOLLKOMMEN), Sml. II, s. 4413, præmis 32). For så vidt angår sådanne sammensatte varemærker kan bedømmelsen af deres særpræg ikke begrænses til en undersøgelse af deres ord eller bestanddele hver for sig, men der skal under alle omstændigheder lægges vægt på den relevante kundekreds' helhedsindtryk af disse varemærker og ikke på den formodning, at bestanddele, der isoleret betragtet ikke har fornødent særpræg, ikke kan få dette, såfremt de kombineres. Det forhold alene, at hver af disse bestanddele taget hver for sig mangler fornødent særpræg, udelukker således ikke, at den kombination, som de udgør, kan have et sådant (dommen i sagen Eurohypo mod KHIM, nævnt i præmis 31 ovenfor, præmis 41). Ved bedømmelsen af, hvorvidt et varemærke mangler fornødent særpræg, skal der med andre ord tages hensyn til det helhedsindtryk, som det giver, hvilket imidlertid kan betyde, at der i forbindelse med den samlede vurdering foretages en undersøgelse af hver enkelt af de bestanddele, som det pågældende varemærke består af (Domstolens dom af 25.10.2007, sag C-238/06 P, Develey mod KHIM, Sml. I, s. 9375, præmis 82).

38 De ansøgte varemærker skal derfor analyseres, ikke kun ud fra de forskellige bestanddele, de består af, og forholdet herimellem, men ligeledes i deres helhed.

De tre bestanddele, som de ansøgte varemærker består af, og forholdet herimellem

39 For så vidt angår det engelske ord »pay« eller »p@y« fastslog appelkammeret med rette, at det betyder »betale«, og at udskiftningen af bogstavet »a« med tegnet »@« — som udelukkende består af det lille bogstav »a« i kursiv med en cirkel rundt om — ikke har nogen mærkbar betydning for gennemsnitsforbrugerens forståelse heraf. Således som Harmoniseringskontoret har anført, forhindrer det forhold, at dette ord på engelsk fortrinsvis anvendes som et verbum, ikke, at det kan anvendes som et substantiv, som i »payTV« eller »payphone«. Det skal dermed fastslås, at ordet »pay« eller »p@y« for gennemsnitsforbrugeren har en stærk finansiel eller bankmæssig bibetydning.

40 Det er ligeledes med urette, at sagsøgeren har anfægtet, at der er en forbindelse mellem ordet »pay« eller »p@y« på den ene side og edb- og internetområdet på den anden side. For så vidt angår det ansøgte varemærke i sag T-405/07 følger en sådan forbindelse af det blotte forhold, at ordet »p@y« indeholder et snabel-a, hvilket i sig selv henviser til internettet og navnlig e-mails, dvs. elektronisk kommunikation, der gennemføres på internettet.

41 Endvidere sammensætter de ansøgte varemærker ordet »pay« eller »p@y« med ordene »web« og »card«, hvor forbindelsen mellem ordene »pay« eller »p@y« og »web« er særlig stærk, da de er sat sammen til et enkelt ord. Henset til den edbmæssige bibetydning, som ordet »web« har (jf. præmis 42 nedenfor), konkluderede appelkammeret derfor med rette i de anfægtede afgørelsers punkt 16, at den relevante kundekreds umiddelbart opfatter ordet »pay« eller »p@y« som forbundet med internettet og med elektroniske betalinger, hvilket navnlig er tilfældet ved distancekøb eller adgang til et kommunikationsnetværk mod betaling.

42 For så vidt angår ordet »web« skal sagsøgerens synspunkt, hvorefter dette ord primært betyder »struktur«, »strukturnetværk« eller »sammenflitring« og ikke har nogen tilstrækkelig forbindelse med edb- eller internetområdet, forkastes. I dag er ordet »web« en del af den grundlæggende engelske sprogbrug inden for edb og indeholder en henvisning til internettet, som udgør en verdensomspændende elektronisk databehandlende infrastruktur, der er almindeligt kendt og meget anvendt. Dette bekræftes af forkortelsen for domænenavne »www«, der betegner det synonyme udtryk »world wide web« eller udtryk som »surf the web«, der kendetegner navigationstransaktioner på internettet. Appelkammeret fastslog derfor med rette i de anfægtede afgørelsers punkt 17 og 18, at gennemsnitsforbrugeren umiddelbart forstår ordet »web« som en direkte henvisning til internettet og mere generelt til computernetværk.

43 For så vidt angår ordet »card« konkluderede appelkammeret med rette, at dette ord på engelsk i daglig tale meget ofte henviser til kredit- eller debetkort og til bankkort generelt, herunder chipkort (de anfægtede afgørelsers punkt 19 og 20). Denne finansielle og bankmæssige bibetydning anfægtes ikke af det forhold, at de største generelle engelske ordbøger ligeledes definerer dette ord som betegnelse for et stykke papir eller pap. I denne sag styrkes den nævnte bibetydning endnu mere af sammensætningen af ordet »card« med ordet »pay« eller »p@y«, også selv om disse ord er adskilt af et mellemrum i de ansøgte varemærker.

44 I øvrigt kan sagsøgerens synspunkt, hvorefter der ikke er nogen forbindelse mellem ordet »card« og edb- eller internetområdet, ikke tages til følge. Navnlig er det forhold, at man ved hjælp af et kort, i givet fald efter betaling, kan få adgang til et kommunikationsnetværk via en offentlig eller privat elektronisk terminal og gennemføre kommercielle eller finansielle transaktioner på dette netværk, eller det forhold, at der kan købes tjenesteydelser eller varer online takket være et kreditkort, blevet fænomener, som er vidt udbredte blandt de europæiske gennemsnitsforbrugere (jf. i denne retning Rettens dom af 25.11.2008, sag T-325/07, CFCMCEE mod KHIM (SURFCARD), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 56 og 67).

45 Henset til betydningen af ordet »pay« eller »p@y« (betale) og den snævre forbindelse med på den ene side ordet »card«, som det er sat sammen med, og på den anden side ordet »card«, som navnlig betyder bankkort eller kredit- eller debetkort, føres gennemsnitsforbrugeren, der anses for at være almindeligt oplyst og rimeligt opmærksom og velunderrettet, nødvendigvis til at associere disse tre forskellige bestanddele — uden nogen dybtgående overvejelse — med både finans- og bankområdet i bred forstand og med edb- og internetområdet.

Vurdering af de ansøgte varemærker i deres helhed

46 Det skal anføres, at ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD består af et hovedsubstantiv (card) og to betegnende substantiver (pay eller p@y og web). Hovedsubstantivet er adskilt fra de to betegnende substantiver, der er sat sammen til et enkelt ord, af et mellemrum. Således som appelkammeret fastslog i de anfægtede afgørelsers punkt 24, er denne sammensætnings struktur ikke usædvanlig og er helt i overensstemmelse med de engelske sprogs leksikale og syntaktiske regler, ligesom nye orddannelser såsom »payphone« eller »payTV«, der navnlig bruges inden for sektorerne edb, elektronik, medier og telekommunikation som omhandlet i Nicearrangementets klasse 9, 36 og 38 (jf. i denne retning og analogt SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 53).

47 Det skal i denne henseende tilføjes, at sammensætningerne »p@yweb« og »payweb«, som kan betegne en elektronisk eller databehandlende infrastruktur, der benyttes mod betaling, samt tjenesteydelser, der mod betaling udbydes i denne sammenhæng, ikke kan give de ansøgte varemærker et usædvanligt eller vilkårligt indtryk ud fra gennemsnitsforbrugerens synspunkt. Dette er så meget desto mere korrekt, når disse sammensætninger suppleres med ordet »card«, der angiver et betalingsmiddel, som kan anvendes i forbindelse med denne infrastruktur eller med henblik på køb af disse tjenesteydelser (jf. præmis 43 og 45 ovenfor).

48 Det følger af ovenstående betragtninger, at appelkammeret med rette i de anfægtede afgørelsers punkt 24 fastslog, at meningen med sammensætningerne »p@yweb card« og »payweb card« ikke adskiller sig fra meningen med udtrykket bestående af de samme ord, uden at de er sat sammen, og at disse sammensætninger som sådanne derfor ikke er usædvanlige eller vilkårlige.

49 Sagsøgerens argument, der er fremsat til støtte for påstanden i sag T-405/07, og hvorefter ordmærket P@YWEB CARD har fornødent særpræg på grund af, at bogstavet »a« er erstattet af tegnet »@«, hvilket er usædvanligt og overraskende i gennemsnitsforbrugerens øjne, skal ligeledes forkastes. Ud fra et begrebsmæssigt synspunkt udgør snabel-a'et ikke en fantasifuld bestanddel af dette varemærke, som giver anledning til en mærkbar afstand fra sprogbrugen i den relevante kundekreds' daglige tale, nemlig ordet »pay«. I den sammenhæng med internettet og edb, som navnlig følger af ordet »web«, som er sat sammen hermed, føres gennemsnitsforbrugeren nemlig ikke til at tildele snabel-a'et, hvis figurbestanddel kun er en stiliseret variant af bogstavet »a«, særlig opmærksomhed (jf. præmis 39 ovenfor). Sagsøgeren har i øvrigt indrømmet, at ordet »p@y« kan tilnærmes verbet »pay«, som betyder »betale«.

50 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det konkluderes, at appelkammeret gyldigt i det væsentlige kunne antage, at den relevante engelsksprogede kundekreds umiddelbart opfattede de ansøgte varemærker, både i detaljer og i deres helhed, som kort, der gav mulighed for enten betalingsadgang til edb- eller elektronisk kommunikation, såsom internettet, eller for en elektronisk betaling i forbindelse med kommercielle transaktioner gennemført via et sådant netværk.

51 Henset til den relevante kundekreds' opfattelse af de ansøgte varemærker skal det efterprøves, om varemærkerne har fornødent særpræg i forhold til de forskellige berørte varer og tjenesteydelser i Nicearrangementets klasse 9, 36 og 38.

De ansøgte varemærkers fornødne særpræg i forhold til de pågældende varer og tjenesteydelser

Indledende bemærkninger

52 Det skal indledningsvis erindres, at navnlig tegn, der er almindeligt anvendt til markedsføring af de pågældende varer eller tjenesteydelser, mangler fornødent særpræg i den i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/84 omhandlede forstand, fordi de anses for uegnede til at udøve varemærkets væsentligste funktion, nemlig at identificere varens eller tjenesteydelsens kommercielle oprindelse, således at den forbruger, der erhverver den vare eller tjenesteydelse, som varemærket betegner, får mulighed for ved en senere erhvervelse at gentage oplevelsen, hvis den er positiv, eller undgå den, hvis den er negativ (jf. den ovenfor i præmis 32 nævnte retspraksis).

53 Det skal dernæst erindres, at for så vidt angår forholdet mellem tegnene P@YWEB CARD og PAYWEB CARD på den ene side og de pågældende varer og tjenesteydelser på den anden side var appelkammeret i det væsentlige i de anfægtede afgørelsers punkt 30-37 af den opfattelse, at gennemsnitforbrugeren hovedsageligt opfattede de ansøgte varemærker som en kommerciel reklamepræsentation af varerne og tjenesteydelserne, som ikke gav ham mulighed for at identificere deres kommercielle oprindelse. Det skal imidlertid fastslås, at de pågældende varer og tjenesteydelser, der er omfattet af Nicearrangementets klasse 9, 36 og 38, er meget forskellige og omfattet af forskellige grupper og kategorier af varer og tjenesteydelser.

54 Det fremgår i denne henseende af Domstolens praksis vedrørende omfanget af de nationale myndigheders begrundelsespligt ved anvendelsen af registreringshindringerne i artikel 3 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), der finder analog anvendelse i denne sag, eftersom denne bestemmelses normative indhold i det væsentlige er identisk med indholdet af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 40/94 (jf. i denne retning Rettens dom af 12.3.2008, sag T-128/07, Suez mod KHIM (Delivering the

essentials of life), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 33, og af 2.4.2008, sag T-181/07, Eurocopter mod KHIM (STEADYCONTROL), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 42; jf. ligeledes dommen i sagen Develey mod KHIM, nævnte i præmis 37 ovenfor, præmis 91 og 92), dels at prøvelsen af de absolutte registreringshindringer skal være rettet mod hver enkelt af de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er søgt registreret, dels at den afgørelse, hvorved den kompetente myndighed giver afslag på registrering af et varemærke, i princippet skal begrundes i forhold til hver enkelt af disse varer eller tjenesteydelser. Domstolen har præciseret, at denne begrundelsespligt ligeledes følger af det væsentlige krav om, at alle afgørelser, hvorved en national myndighed afslår en rettighed, der er anerkendt i fællesskabsretten, kan undergives en domstolskontrol, der skal sikre en effektiv beskyttelse af denne rettighed, og som derfor skal omfatte spørgsmålet, om begrundelsen er lovlig. Såfremt den samme registreringshindring gør sig gældende for en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelser, kan myndigheden dog begrænse sig til at anføre en generel begrundelse for alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser (Domstolens dom af 15.2.2007, sag C-239/05, BVBA Management, Training en Consultancy, Sml. I, s. 1455, præmis 34-37).

55 Harmoniseringskontorets mulighed for at give en generel begrundelse for anvendelsen af en absolut registreringshindring for en kategori eller gruppe af varer eller tjenesteydelse må dog ikke skade formålet med begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF og artikel 73, første punktum, i forordning nr. 40/94, som består i at underlægge en afgørelse, som afviser registrering af et EF-varemærke, effektiv domstolskontrol (jf. i denne retning Rettens dom af 21.11.2007, sag T-111/06, Wesergold Getränkeindustrie mod KHIM — Lidl Stiftung (VITAL FIT), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 62). Det skal derfor kræves, at de pågældende varer og tjenesteydelser har en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med hinanden, således at de danner en kategori eller gruppe af varer eller tjenesteydelser med en tilstrækkelig ensartethed med henblik på, at Harmoniseringskontoret kan give en sådan generel begrundelse (jf. i denne retning og analogt, Rettens dom af 14.12.2006, sag T-392/04, Gagliardi mod KHIM — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 91 og 92). Det blotte forhold, at de pågældende varer eller tjenesteydelser er omfattet af samme klasse i Nicearrangementet, er ikke tilstrækkeligt hertil, idet disse klasser ofte indeholder meget forskellige varer og tjenesteydelser, som ikke nødvendigvis har en sådan tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med hinanden.

56 I øvrigt udgør en manglende eller utilstrækkelig begrundelse, som indebærer en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i den i artikel 253 EF omhandlede forstand, et anbringende, som Fællesskabets retsinstanser skal tage under påkendelse ex officio (jf. Rettens dom af 17.4.2008, sag T-389/03, Dainichiseika Colour & Chemicals Mfg. mod KHIM — Pelikan (gengivelse af en pelikan), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

57 Det er på baggrund af disse principper, at det skal efterprøves, om appelkammeret undersøgte og gav en tilstrækkelig begrundelse for de ansøgte varemærkers manglende særpræg i forhold til de pågældende varer og tjenesteydelser. Henset til det forhold, at et minimum af særpræg i princippet er tilstrækkeligt til at hindre anvendelsen af den absolutte registreringshindring i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 (Rettens dom af 13.6.2007, sag T-441/05, IVG Immobilien mod KHIM (I), Sml. II, s. 1937, præmis 42), er det så meget desto vigtigere, at Harmoniseringskontoret overholder denne begrundelsespligt for alle varerne og tjenesteydelserne.

Varerne »memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering«, »magnetiske databærere« og »mekanismer til forudbetaling for tv-apparater« i klasse 9

58 Det skal erindres, at appelkammeret i de anfægtede afgørelsers punkt 32 og 33 i det væsentlige vedrørende varerne kaldet »memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering, magnetiske databærere, mekanismer til forudbetaling for tv-apparater« i Nicearrangementets klasse 9 fastslog, at de ansøgte varemærker i deres helhed kan tjene til at betegne både varernes art og formål, eftersom disse varer udgør »chipkort«. Endvidere er det at være forbundet med betaling på internettet ifølge appelkammeret ud fra gennemsnitsforbrugerens synspunkt en egenskab, eller ligefrem et væsentligt kendetegn ved disse varer, hvis specifikke og

nødvendige funktion er at sikre iværksættelsen af kommunikationsydelser og datatransmissionsydelser online og gennemførelsen af distancekøbstransaktioner.

59 Det skal i denne henseende for det første anføres, at i det omfang disse varer tager form af et kort forsynet med en magnetstribe, en processor eller en chip, der er i stand til at registrere og overføre data til et værktøj (numerisk), som kan læse og behandle oplysninger, hvilket ikke er godtgjort for »magnetiske databærere« (jf. præmis 63-65 nedenfor), udgør disse varer på grund af deres kendetegn og lignende funktioner, eller endog identiske funktioner, en ensartet gruppe af varer. For det første gør de det nemlig muligt at overføre data og oplysninger, som er registreret heri, gennem et kommunikationsnetværk, såsom internettet, et kabel- eller satellitnetværk, til en tjenesteyder, navnlig en leverandør af internetadgang, en udbyder af telekommunikationsydelser eller tv-ydelser, således at han kan identificere ihændehaveren og vedkommendes adgangsret. For det andet giver disse kort ihændehaveren mulighed for, i givet fald mod betaling, at få adgang til det pågældende kommunikationsnetværk for at overføre, modtage og registrere andre data og oplysninger og at gennemføre visse transaktioner online, herunder elektronisk betaling ved et distancekøb (jf. i denne retning SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 64). Dette gælder ligeledes for »mekanismer til forudbetaling for tv-apparater«, i det omfang disse mekanismer, såsom en dekoder eller en boks til modtagelse af betalings-tv, der udbydes på et kabel- eller satellitnetværk, er forsynet med både et kort (ofte kaldet »smartcard«) og en indretning, der gør det muligt at indføre dette kort for at tillade betalingsadgangen til et sådant netværk.

60 Appelkammeret kunne derfor gyldigt i de anfægtede afgørelsers punkt 33 konkludere, at ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD har en direkte og konkret forbindelse med disse kort. Det blotte forhold, at appelkammeret i de anfægtede afgørelsers punkt 32 havde kvalificeret disse varer som »chipkort«, kan ikke påvirke vurderingens korrekthed, eftersom disse kort kan have de samme egenskaber og funktioner som magnetkort, og eftersom de ofte ligeledes er forsynet med en magnetstribe, uden at gennemsnitsforbrugeren nødvendigvis er i stand til at adskille det

ene fra det andet eller deres forskellige kendetegn og funktioner (jf. i denne retning SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 65).

61 Den omstændighed, at appelkammeret således foretog en vurdering, som i det væsentlige vedrørte det forhold, at de ansøgte varemærker var beskrivende for de pågældende varers kendetegn og funktioner, kan ikke anfægte denne konklusion. Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at der er en åbenbar overlapning i anvendelsesområderne for de absolutte hindringer for registrering af et varemærke som nævnt i artikel 7, stk. 1, litra b)-d), i forordning nr. 40/94, hvilket navnlig betyder, at et ordmærke, der er beskrivende for varernes eller tjenesteydelsernes kendetegn, af denne årsag kan mangle fornødent særpræg for de samme varer eller tjenesteydelser, med forbehold for andre hindringer, som kan begrunde dette manglende særpræg (jf. i denne retning Domstolens dom af 12.2.2004, sag C-265/00, Campina Melkunie, Sml. I, s. 1699, præmis 18 og 19, og dommen i sagen Eurohypo mod KHIM, nævnt i præmis 31 ovenfor, præmis 54 og 69).

62 Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 skal derfor forkastes, for så vidt som det vedrører varerne kaldet »memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering« og »mekanismer til forudbetaling for tv-apparater« i Nicearrangementets klasse 9.

63 Hvad for det andet angår varerne kaldet »magnetiske databærere« skal det erindres, at appelkammeret i de anfægtede afgørelsers punkt 32 antog, dels at de ligeledes udgør chipkort, dels — i afgørelsernes punkt 33 — at disse varers specifikke og nødvendige funktion er at sikre iværksættelsen af kommunikationsydelser og datatransmissionsydelser online, som er uomgængeligt nødvendige for gennemførelsen af distancekøbstransaktioner. Harmoniseringskontoret har i sit skriftlige indlæg tilføjet, at disse varer kan tage form af kort og muliggøre betalingsadgang til internettet eller til et andet kommunikationsnetværk.

64 Uafhængigt af spørgsmålet, om appelkammeret kunne begrænse sig til en sådan generel begrundelse, følger det af varefortegnelsen for klasse 9, således som gengivet i ansøgningen om registrering, som nævner varerne »memorykort eller processorkort, magnetkort« og »magnetiske databærere« som adskilt fra hinanden, at sådanne bærere — medmindre det modsatte er bevist — generelt ikke er chipkort og ikke nødvendigvis har sådanne korts egenskaber og funktioner, således som beskrevet i præmis 59 ovenfor. Det påhviler derfor Harmoniseringskontoret at godtgøre, at disse bærere kan tage form af et kort, at de har kortets væsentligste egenskaber, og at den relevante kundekreds opfatter dem således, og i den forbindelse at fremlægge konkrete indicier, eller rettere konkrete beviser, herfor, hvilket det ikke har gjort. Dette er så meget desto mere nødvendigt, idet det forekommer lidet sandsynligt, at gennemsnitsforbrugeren kan associere egenskaberne ved et kort med en magnetisk harddisk eller med en audiovisuel magnetstribe (jf. i denne retning SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 71 og 72).

65 Henset til de ansøgte varemærkers betydning ud fra den relevante kundekreds' synspunkt, nemlig et betalingskort til at gennemføre elektroniske transaktioner, navnlig på internettet, eller til mod betaling at få betalingsadgang hertil, skal det antages, at appelkammeret i denne sag ikke retligt tilstrækkeligt godtgjorde, at ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD er uegnede til at opfylde et varemærkes væsentligste funktion, nemlig at angive den kommercielle oprindelse af varerne kaldet »magnetiske databærere«.

66 Anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 skal derfor tages til følge for så vidt angår de sidstnævnte varer.

De andre varer i klasse 9

67 Hvad angår de andre varer i klasse 9, således som opregnet i præmis 8 ovenfor, fastslog appelkammeret i det væsentlige og generelt i de anfægtede afgørelsers punkt 30 og 31, at henset til det forhold, at de ansøgte varemærker hovedsagelig tilsigter at anspore forbrugeren til at købe varerne og at anvende de pågældende tjenesteydelser for med et

kort at kunne gennemføre betalinger online, har alle disse varer den specifikke og nødvendige funktion at sikre iværksættelsen af telekommunikationsydelser og finans- og bankydelser, som er uomgængeligt nødvendige for at gennemføre sådanne betalinger.

68 På baggrund af denne meget generelle og vage begrundelse og henset til den store variation og uensartethed mellem de i præmis 8 ovenfor nævnte varer, hvis væsentlige egenskaber ikke er beskrevet i de anfægtede afgørelser, er det imidlertid umuligt at efterprøve, om der er en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse mellem de forskellige varer og de kort, der har de i præmis 59 ovenfor omhandlede funktioner og egenskaber, for således at afgøre, om der er tale om en ensartet gruppe varer, som kan være genstand for en generel begrundelse som den i de anfægtede afgørelsers punkt 30 og 31.

69 De anfægtede afgørelser indeholder nemlig end ikke et tilløb til en begrundelse vedrørende dels årsagerne til, at appelkammeret forekommer at være af den opfattelse, at disse varer ikke desto mindre har egenskaber til fælles med de i præmis 62 ovenfor omhandlede varer, hvilket begrunder, at de skal klassificeres i en ensartet gruppe, dels det manglende fornødne særpræg for tegnene P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, specifikt i forhold til disse varer. Under alle omstændigheder er den meget generelle beskrivelse af deres påståede funktion, som består i at sikre iværksættelsen af telekommunikationsydelser og bank- og finansydelser, der er uomgængeligt nødvendige for at gennemføre betalingstransaktioner online med et kort, åbenbart ikke relevant for varer, såsom »fotografiske og kinematografiske apparater og instrumenter, apparater og instrumenter til signalering og kontrol«, »grammofonplader, elektroniske dagbøger, salgsautomater, videobånd, automater til sedler, billetter, kontoudtog og kontouddrag, kameraer (kinematografiske apparater), videokameraer«, »videokassetter, cd-rom'er, stregkodelæsere, compact discs (audio-video), optiske compact discs, detektorer til falske penge, disketter« og »telefonapparater, tv-apparater«, hvis funktioner og kendetegn kan være meget forskellige. Det vage argument, som Harmoniseringskontoret fremsatte under retsmødet, og hvorefter disse varer ligesom et »webcam«-kamera udgør nødvendigt tilbehør for med et kort at kunne gennemføre transaktioner på et datanetværk, kan ikke, selv om det blev anset for begrundet, hvilket Harmoniseringskontoret i øvrigt ikke har anført for nogen af de andre varer i klasse 9, opveje begrundelsesmanglen i de anfægtede afgørelser, eftersom Harmoniseringskontoret ikke under sagens behandling kan komplettere en afgørelses begrundelse, når denne begrundelse manglede i henhold til artikel 253 EF (Domstolens dom af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P — C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 463, jf.

Rettens dom af 15.9.1998, forenede sager T-374/94, T-375/94, T-384/94 og T-388/94, European Night Services m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3141, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning Rettens dom af 8.1.2005, sag T-93/02, Confédération nationale du Crédit mutuel mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 126).

70 Den generelle begrundelse i de anfægtede afgørelsers punkt 30 og 31 opfylder derfor ikke kravene i artikel 253 EF og artikel 73, første punktum, i forordning nr. 40/94, således som de er opstillet i den i præmis 54 ovenfor omtalte retspraksis, idet den ikke gør det muligt at underkaste de anfægtede afgørelser en effektiv domstolskontrol med hensyn til appelkammerets vurdering af de ansøgte varemærkers manglende fornødne særpræg i forhold til de pågældende varer i Nicearrangementets klasse 9.

71 I overensstemmelse med den ovenfor i præmis 56 omtalte retspraksis skal anbringendet om en begrundelsesmangel herefter behandles ex officio, og de anfægtede afgørelser annulleres i denne henseende.

Tjenesteydelserne i klasse 36 og 38

— Gengivelse af de anfægtede afgørelsers begrundelse

72 Hvad angår vurderingen og begrundelsen i de anfægtede afgørelser vedrørende det manglende fornødne særpræg ved tegnene P@YWEB CARD og PAYWEB CARD i forhold til de pågældende tjenesteydelser i Nicearrangementets klasse 36 og 38 skal det

erindres, at appelkammeret i de anfægtede afgørelsers punkt 34 først generelt fastslog, at disse tegn er rent informative og af salgsfremmende art for alle tjenesteydelserne i disse klasser, hvilket er til hinder for, at den relevante kundekreds opfatter dem som en angivelse af den kommercielle oprindelse for disse tjenesteydelser, som alle har elektroniske telekommunikationsydelser, navnlig via internet, intranet eller extranet, og online-tjenesteydelser inden for bank-, finans- og forsikringssektorerne som hoved- eller biformål.

73 Appelkammeret antog dernæst i de anfægtede afgørelsers punkt 35, at ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD for så vidt angår tjenesteydelserne i klasse 36 befordrer en klar informativ besked, nemlig at oplysningerne og transaktionerne vedrørende de pågældende tjenesteydelser kan opnås og gennemføres pr. distance takket være et betalingskort, der er forbundet med internettet og mere generelt med et datanetværk. Hvad angår tjenesteydelserne i klasse 38 fastslog appelkammeret i de anfægtede afgørelsers punkt 36, at disse tjenesteydelser, som vedrører et samlet hele af fremgangsmåder for elektronisk datatransmission, har en umiddelbar forbindelse med internettets funktion og anvendelsen heraf og mere generelt med de nye informationsteknologier. Ud fra gennemsnitsforbrugerens synspunkt udgør det at kunne gennemføre betalingstransaktioner på dette netværk med et chipkort dermed en egenskab ved disse tjenesteydelser.

74 Endelig konkluderede appelkammeret i de anfægtede afgørelsers punkt 37, at de ansøgte varemærker set i deres helhed hovedsageligt opfattes som en kommerciel præsentation af de pågældende varer og tjenesteydelser, og at deres hovedfunktion, hvis ikke eneste funktion, er over for den berørte forbruger at angive, at han står over for en vare eller en tjenesteydelse, som giver ham mulighed for med et kort at gennemføre betalingstransaktioner online.

— »Kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« i klasse 36

75 For så vidt angår tjenesteydelserne med »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« i klasse 36 skal det fastslås, at disse direkte vedrører de ovenfor i præmis 62 omhandlede kort. Således som Retten har udtalt (jf. i denne retning SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 75 og 76), er disse tjenesteydelser meget forskellige og komplekse. For det første omfatter de tjenesteydelser, der leveres af den bank, der udsteder et bankkort til sine kunder, således at de kan få mulighed for at bruge dette kort, i givet fald via et kommunikationsnetværk. For det andet dækker de ligeledes en lang række andre tjenesteydelser i forbindelse med flere adskilte kommercielle forhold, nemlig forholdet mellem de udstedende banker, operatørerne af de forskellige netværk, som håndterer afviklingen af de foretagne betalinger, og de handlende, som kunden kan betale med sit kort. Disse tjenesteydelser skal derfor klart adskilles fra egenskaberne ved og funktionen af kort som sådan, således som beskrevet i punkt 59 ovenfor, i det omfang de går ud over det blotte bilaterale forhold mellem den udstedende bank og forbrugeren.

76 Appelkammeret angav ikke desto mindre med rette i de anfægtede afgørelsers punkt 35, ganske vist temmelig abstrakt og generelt, en væsentlig fælles egenskab ved alle disse tjenesteydelser, nemlig i det væsentlige, at de navnlig vedrører transaktioner, der gennemføres over afstand takket være, at der stilles et betalingskort til rådighed, som er forbundet med internettet og mere generelt med et datanetværk, i forhold til hvilke transaktioner ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD befordrer en klar, informativ besked.

77 Henset til disse fælles egenskaber og formål, som er forbundet med edb- og internetområdet, skal det antages, at disse tjenesteydelser på trods af deres forskellige og komplekse art kan klassificeres i en gruppe af tjenesteydelser, som er tilstrækkeligt ensartet og derfor kan være genstand for en generel begrundelse. På samme måde kunne appelkammeret med rette, navnlig henset til bestanddelene »payweb« og »p@yweb« i de ansøgte varemærker, som angiver en betalingsfunktion via et elektronisk eller edb-baseret kommunikationsnetværk, konkludere, at den almindeligt oplyste, rimeligt opmærksomme og velunderrettede gennemsnitsforbruger opfattede

disse varemærker som en uadskillelig helhed af kort og tjenesteydelser, som er knyttet hertil, og som giver vedkommende mulighed for at gennemføre betalingstransaktioner online takket være disse kort.

78 Appelkammeret kunne således gyldigt i de anfægtede afgørelsers punkt 37 antage, at ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD hovedsageligt kunne opfattes som en kommerciel præsentation af de pågældende varer og tjenesteydelser, idet de over for den relevante kundekreds angiver, at vedkommende står over for en vare eller tjenesteydelse, som giver ham mulighed for at gennemføre betalingstransaktioner online takket være et kort. Det forhold, at der ud fra kundekredsens synspunkt er en direkte og konkret forbindelse mellem dels de ansøgte varemærker, dels »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« i klasse 36, gør det muligt at antage, at disse varemærker har som funktion kommercielt at præsentere disse tjenesteydelser, og konkludere, at de mangler fornødent særpræg for disse sidstnævnte.

79 Appelkammeret gav derfor en tilstrækkelig begrundelse for de anfægtede afgørelser og anvendte artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 korrekt, i det omfang det afviste at registrere de ansøgte varemærker for »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« i Nicearrangementets klasse 36.

— De andre tjenesteydelser i klasse 36

80 For så vidt angår de andre tjenesteydelser i klasse 36 skal det først fastslås, at de ikke har en lige så direkte og konkret forbindelse med de ovenfor i præmis 62 omhandlede kort som »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed«, eftersom de er repræsentative for en lang række kommercielle transaktioner i sektorerne forsikring, bank, finans og edb, mellem hvilke der dog skal anerkendes et vist slægtskab. Det skal dernæst erindres, at det ud fra den relevante kundekreds' synspunkt er tilstrækkeligt, at de ansøgte varemærker henviser til en funktion eller en særlig egenskab ved de pågældende tjenesteydelser for at fastslå, at de mangler fornødent særpræg. Disse tjenesteydelser har imidlertid netop alle en fælles egenskab eller et samme formål, nemlig gennemførelsen i alle de nævnte sektorer af kommercielle transaktioner, herunder betaling med et kort og dette i givet fald ad elektronisk vej. Under disse

omstændigheder er det muligt at antage, at de er omfattet af en ensartet gruppe af tjenesteydelser med henblik på en samlet begrundelse. Begrundelsen i de anfægtede afgørelsers punkt 35, hvorefter transaktionerne vedrørende de pågældende tjenesteydelser kan opnås og gennemføres takket være det forhold, at et betalingskort, der er forbundet med internettet og mere generelt med et datanetværk, stilles til rådighed, er dermed bestemt kortfattet, men tilstrækkelig til at give Retten mulighed for at gennemføre en legalitetskontrol i denne henseende.

81 Ud fra gennemsnitsforbrugerens synspunkt er der således et tilstrækkeligt direkte og konkret forhold mellem dels ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, dels en særlig egenskab ved alle de andre af klasse 36 omfattede tjenesteydelser, nemlig muligheden for takket være et kort at gennemføre betalingstransaktioner pr. distance eller ad elektronisk vej i sammenhæng med kommercielle transaktioner, der er omfattet af sektorerne fast ejendom, forsikring, bank, finans og edb. Det skal dermed fastslås, at disse tegn kan udgøre den blotte kommercielle præsentation af disse tjenesteydelser, hvilket gør det muligt at konkludere, at de mangler fornødent særpræg i forhold til disse tjenesteydelser.

82 Det skal ikke desto mindre præciseres, at det manglende særpræg ved ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD kun kan fastslås, i det omfang leveringen af de ovenfor i præmis 80 omhandlede tjenesteydelser faktisk forudsætter anvendelsen af et kort, såsom et sygeforsikringskort. Når leveringen af disse tjenesteydelser kan gennemføres uafhængigt af et kort, har disse varemærker ud fra den relevante kundekreds' opfattelse ikke en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med disse tjenesteydelser, idet kundekredsen skal foretage et komplekst ræsonnement for at fastslå forbindelsen. De ansøgte varemærkers manglende fornødne særpræg vedrører dermed kun de af klasse 36 omfattede tjenesteydelser, der ligesom »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« kræver eller vedrører anvendelsen af et kort (jf. i denne retning og analogt, SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 82).

83 Under disse omstændigheder skal det konkluderes, at appelkammeret gav en tilstrækkelig begrundelse for de anfægtede afgørelser og anvendte artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 korrekt, i det omfang det afslog registrering af de ansøgte varemærker for alle de pågældende tjenesteydelser i Nicearrangementets klasse 36.

— Tjenesteydelserne i klasse 38

84 Hvad angår tjenesteydelserne i klasse 38, der er betegnet som »telekommunikationsvirksomhed, kommunikation via computerskærme, telekommunikationsoplysningsvirksomhed, udsendelse af meddelelser, udsendelse af meddelelser og billeder via computer, satellittransmission, udsendelse af oplysninger via internet, intranet og extranet, tjenester med udsendelse af interaktive computeroplysninger, udsendelse af oplysninger, der stammer fra en databank, tjenester med international udsendelse af oplysninger mellem computernetværk, udsendelse af oplysninger online«, skal det anføres, at disse tjenesteydelser i lighed med »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« i klasse 36 er omfattet af en ensartet gruppe af tjenesteydelser, der er direkte forbundet med edb- og internetområdet. Endvidere har de ud fra den relevante kundekreds' synspunkt en direkte og konkret forbindelse med ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, i det omfang disse tegn navnlig betegner en funktion ved udsendelse af data via internettet eller andre kommunikationsnetværk, f.eks. med henblik på distancekøb gennemført takket være et kort af den ovenfor i præmis 59 beskrevne type. Den omstændighed, at man kan få adgang til internettet eller andre kommunikationsnetværk med et kort og dér kan gennemføre transaktioner med udsendelse af data og andre transaktioner online, såsom distancekøb og -betalinger, udgør en egenskab, som disse tjenesteydelser har til fælles. Således som det er anført i præmis 60 ovenfor, kan det blotte forhold, at appelkammeret støttede sin analyse på »chipkort«, i denne henseende ikke rejse tvivl om, at denne vurdering er korrekt (jf. i denne retning og analogt SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 79 og 80).

85 Appelkammeret antog derfor med rette i de anfægtede afgørelsers punkt 37, at den relevante kundekreds opfattede ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD som betegnelse for en uadskillelig helhed af kort og tjenesteydelser, som giver denne kundekreds mulighed for at gennemføre betalingstransaktioner online. De ansøgte varemærker opfylder dermed ikke deres væsentligste funktion, som er at identificere de pågældende tjenesteydelsers kommercielle oprindelse.

86 Det skal ikke desto mindre præciseres, at det manglende særpræg ved ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD kun kan fastslås, i det omfang leveringen af de ovenfor i præmis 84 omhandlede tjenesteydelser faktisk forudsætter anvendelsen af et kort. Når leveringen af disse tjenesteydelser kan gennemføres uafhængigt af et kort, har de nævnte varemærker ud fra den relevante kundekreds' opfattelse ikke en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med disse tjenesteydelser, idet kundekredsen skal foretage et komplekst ræsonnement for at fastslå forbindelsen. De ansøgte varemærkers manglende fornødne særpræg vedrører dermed kun de af klasse 38 omfattede tjenesteydelser, der ligesom »kreditkortvirksomhed« og »debetkortvirksomhed« i klasse 36 kræver eller vedrører anvendelsen af et kort.

87 Under disse omstændigheder og for så vidt som leveringen af de af klasse 38 omfattede tjenesteydelser, såsom de ovenfor i præmis 84 omhandlede, kræver anvendelsen af et kort, fastslog appelkammeret med rette, at ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD ikke har fornødent særpræg for disse tjenesteydelser. Klagepunktet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 skal dermed forkastes i det omfang, det vedrører afslaget på at registrere de ansøgte varemærker for ovennævnte tjenesteydelser.

88 Hvad imidlertid angår de andre tjenesteydelser i klasse 38, nemlig tjenesteydelserne kaldet »pressebureauer (nyheder), navnlig inden for banksektoren, radiofonisk kommunikation, telefonisk kommunikation, telegramekspedition, telegramekspedition, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, tv-udsendelser, udlejning af telekommunikationsapparater, udlejning af apparater til udsendelse af meddelelser, udlejning af telefoner, mobilt radiotelefoni, telefoniske tjenester«, indeholder de anfægtede afgørelser end ikke et tilløb til en begrundelse for, hvorfor appelkammeret var af den opfattelse, at disse tjenesteydelser og de ovenfor i præmis 84 omhandlede tjenesteydelser er omfattet af en ensartet gruppe, der kan berettige en samlet begrundelse, såsom begrundelsen i de anfægtede afgørelsers punkt 36 og 37. Endvidere

giver disse afgørelser heller ikke nogen forklaring, som gør det muligt at efterprøve, om appelkammerets vurdering, hvorefter ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD ikke har fornødent særpræg specifikt for disse andre tjenesteydelser, er korrekt.

89 Selv om begrundelsen i de anfægtede afgørelsers punkt 36 — hvorefter de pågældende tjenesteydelser vedrører et samlet hele af fremgangsmåder for elektronisk datatransmission og har en umiddelbar forbindelse med funktionen og anvendelsen af internettet og mere generelt med nye informationsteknologier, således at det at kunne gennemføre betalingstransaktioner på dette netværk med et chipkort udgør en egenskab ved disse tjenesteydelser — er relevant for de ovenfor i præmis 84 omhandlede tjenesteydelser, er den det imidlertid ikke nødvendigvis for de andre tjenesteydelser i klasse 38. Under alle omstændigheder fremgår det ikke af denne generelle begrundelse, at disse tjenesteydelser ud fra den almindeligt oplyste, rimeligt opmærksomme og velunderrettede forbrugers synspunkt og i forhold til ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD har en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med betalinger online, som gennemføres med et kort.

90 Harmoniseringskontorets supplerende argument under sagens behandling, hvorefter det er anerkendt, at internettet gør det muligt at modtage radioudsendelser, tv-udsendelser og telefonisk kommunikation, er i øvrigt under alle omstændigheder uden betydning, eftersom Harmoniseringskontoret ikke på dette tidspunkt kan komplettere en afgørelses begrundelse, når denne begrundelse manglede i henhold til artikel 253 EF (jf. den ovenfor i præmis 69 nævnte retspraksis).

91 Appelkammeret gav derfor ikke en tilstrækkelig begrundelse for de ansøgte varemærkers påståede manglende fornødne særpræg for de ovenfor i præmis 88 omhandlede tjenesteydelser. Den samlede begrundelse i de anfægtede afgørelsers punkt 36 og 37 opfylder i denne henseende ikke kravene i artikel 253 EF og artikel 73,

første punktum, i forordning nr. 40/94, eftersom den ikke gør det muligt at underlægge afgørelserne en effektiv domstolskontrol.

92 I overensstemmelse med den ovenfor i præmis 56 omtalte retspraksis skal der dermed ex officio — idet det støttes på ufravigelige retsgrundsætninger — rejses et spørgsmål om begrundelsesmangel, og de anfægtede afgørelser skal annulleres i denne henseende.

Manglende påberåbelse af registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94

93 Da appelkammeret ikke støttede de anfægtede afgørelser på den absolutte registreringshindring i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94 om de ansøgte varemærkers beskrivende karakter (jf. de anfægtede afgørelsers punkt 40), og da sagsøgeren udelukkende tilsigter at få de anfægtede afgørelser annulleret (jf. præmis 14 ovenfor), er anvendelsen af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94 ikke genstand for denne tvist i den i forordningens artikel 63 omhandlede forstand og dermed ikke omfattet af den legalitetskontrol, som Fællesskabets retsinstanser skal udøve i denne sag (jf. i denne retning, SURFCARD-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

94 Sagsøgerens argumenter vedrørende det forhold, at de ansøgte varemærker ikke er beskrivende, er dermed uden betydning, og det er ikke nødvendigt for Retten at påkende dem.

95 Det følger af ovenstående betragtninger, at anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 skal tages til følge, og at de anfægtede afgørelser skal annulleres, for så vidt som de konkluderer, at de ansøgte varemærker mangler fornødent særpræg for:

— varer i klasse 9, således som omhandlet i præmis 2 ovenfor, med undtagelse af »memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering« og »mekanismer til forudbetaling for tv-apparater«

— tjenesteydelser kaldet »pressebureauer (nyheder), navnlig inden for banksektoren, radiofonisk kommunikation, telefonisk kommunikation, telegramekspedition, telegramekspedition, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, tv-udsendelser, udlejning af telekommunikationsapparater, udlejning af apparater til udsendelse af meddelelser, udlejning af telefoner, mobilt radiotelefoni, telefoniske tjenester« i klasse 38.

Sagsomkostningerne

96 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Henset til den

delvise annullation af de anfægtede afgørelser og navnlig sagsøgerens manglende påstande vedrørende sagsomkostningerne bestemmes det under omstændighederne i disse sager, at hver part bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1) **Afgørelserne truffet af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) den 10. juli 2007 (sag R 119/2007-1) og den 12. september 2007 (sag R 120/2007-1) annulleres, i det omfang de afslår registrering af ordmærkerne P@YWEB CARD og PAYWEB CARD som EF-varemærker for fotografiske og kinematografiske apparater og instrumenter, apparater og instrumenter til signalering og kontrol, apparater til optagelse, transmission og gengivelse af lyd eller billede; grammofonplader, elektroniske dagbøger, salgsautomater, videobånd, automater til sedler, billetter, kontoudtog og kontouddrag, kameraer (kinematografiske apparater), videokameraer, videokassetter, cd-rom'er, stregkodelæsere, compact discs (audio-video), optiske compact discs, detektorer til falske penge, disketter, optiske databærere, videoskærme, apparater til databehandling, samtaleanlæg, interfaces (databehandlingsudstyr), læsere (databehandlingsudstyr), software (optagne programmer), skærme (computerprogrammer), computere, perifericomputerenheder, optagne computerprogrammer, optagne programmer (til computere), radiotelefonapparater, modtagere (audio, video), telefonapparater, tv-apparater, apparater til tidsregistrering, sendere (telekommunikation), CPU'er (processorer) i klasse 9 og for tjenesteydelserne kaldet pressebureauer (nyheder), navnlig inden for banksektoren, radiofonisk kommunikation, telefonisk kommunikation, telegram-**

ekspedition, telegramtransmission, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, tv-udsendelser, udlejning af telekommunikationsapparater, udlejning af apparater til udsendelse af meddelelser, udlejning af telefoner, mobilt radiotelefoni, telefoniske tjenester i klasse 38 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.

2) **I øvrigt frifindes Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).**

3) **Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) og Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) bærer hver sine egne omkostninger.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. maj 2009.

E. Coulon J. Azizi

Justitssekretær Afdelingsformand